

Regeringen udarbejdede derfor i 1908 et Lovforslag i denne Retning, men dette forkastedes i 1909 af Deputeretkammeret, som udtalte sig for en Nationalisering af Minerne.

I 1910 foreslog Ministeren for offentlige Arbejder, M. Millerand, indsat i Finansloven en Artikel, som tillod, at saadanne Bestemmelser indførtes i Koncessionerne, men denne Artikel forkastedes ligeledes af Deputeretkammeret.

Millerand forelagde da et nyt Lovforslag, som ændrede Loven af 1810, og paalagde Mineejerne en Pligt til at give Arbejderne Andel i Udbyttet. Forslaget naaede ikke frem til Behandling, før Krigen udbrød.

I 1917 nedsatte Regeringen en Kommission med den Opgave at studere Minespørgsmaalet og særligt at forberede en Ændring i Loven af 1810. Forslag herom blev forelagt af Regeringen i Januar 1918.

Kommissionen havde ment, at hele den Del af Udbyttet, som Mineejerne skulde afgive, skulde tilfalde Staten, og at man ikke kunde skabe en privilligeret Stilling for de Minearbejdere, der arbejdede under en Koncession i Henhold til den eventuelle nye Lov. Regeringens Forslag var i Overensstemmelse med Kommissionens, og Deputeretkammeret sluttede sig hertil. Senatet gik imidlertid imod og foreslog, at en Del af Statens Udbytteandel skulde tilfalde Arbejderne som et »Middel til at sikre en højere Grad af social Fred ved at etablere mere Retfærdighed i Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere«.

Arbejdernes Andel skulde udgøre $\frac{1}{4}$ af Statens Udbytte.

Den 6. Juni 1919 vedtog Senatet Forslaget, og efter at det den 3. September s. A. var vedtaget af Deputeretkammeret, blev det den 9. September 1919 ophøjet til Lov.

Lovens Indhold.

Loven bestemmer, at der fremtidig kun tilstaas Minekoncessioner paa bestemt Tid og med Udbyttedeling for Staten og Arbejderne.

I Koncessionsbetingelserne fastsættes den aarlige Rente, som skal ydes den investerede Kapital. I det herefter udkommende Udbytte deltager Staten og Arbejderne.

Endvidere fastsætter Koncessionsbetingelserne den progressive Skala, efter hvilken Staten og Arbejderne deltager i Udbyttet.

I Tilfælde af Virksomhedens Likvidation eller Ophør, deltager Staten og Arbejderne i Fordelingen af Aktiverne.

Loven overlader til de interesserede Arbejdere selv at bestemme, om Udbyttet skal fordeles individuelt, eller om det skal anvendes i Overensstemmelse med Reglerne i Loven af 26. April 1917 om Selskaber med Arbejderdeltagelse, eller om endelig det hele eller en Del deraf skal indbetales til en autonom Kasse til Fordel for Minearbejderne.

Lovens Anvendelse.

Efter Ministère du travail's Enquête af 1923 var der indtil da meddelt 51 Koncessioner efter den nye Lov.

Nærmere Oplysninger om Resultater af Loven ses ikke at foreligge.

VI. „Conseil superieur du travail“s Forhandlinger vedrørende Udbyttedelingen.

»Conseil superieur du travail« (Det øverste Arbejdsraad) bestaar af 78 Medlemmer, nemlig:

32 Arbejdsgivere, hvoraf 22 valgt af Handelskamrene, 2 af det øverste Landbrugsraad og 8 af Voldgiftsdomstolene blandt disses Medlemmer.

32 Arbejdere og Funktionærer, hvoraf 24 vælges af de faglige Organisationer og 8 af Voldgiftsdomstolene blandt disses Medlemmer.